

[Justitsministeren]

har givet svar på – hvilke omkostninger der vil være for det danske samfund med det antal opholdstilladelser, som loven danner grundlag for, og fru Pia Kjærsgaard var meget vred over, at vi ikke havde været i stand til at give en mere præcis besvarelse end den, der er givet skriftligt til Folketingets Retsudvalg.

Hvordan i alverden skulle vi kunne forudsige, i hvilket omfang palæstinensere, som efter denne lov får opholdstilladelse i Danmark, efterfølgende måtte få et arbejde eller ikke være i arbejde, være omfattet af sociale udgifter eller være berettiget til at modtage sociale ydelser? I hvilket omfang skulle vi kunne gøre op, om palæstinensere, som f.eks. starter en virksomhed eller tjener penge og betaler skat, pludselig lægger noget i statskassen, tilfører bruttonationalproduktet noget, som så i givet fald skulle modregnes?

Kort sagt lader den slags spørgsmål sig ikke besvare, og derfor synes jeg ikke, det er rimeligt at kritisere mig for, at jeg ikke er i stand til at give et mere præcist svar. Fru Pia Kjærsgaard kender niveauet for sociale ydelser og for overførselsindkomster i det danske samfund og ved dermed også, hvad der i givet fald kan blive tale om af økonomiske konsekvenser i forbindelse med de palæstinensere, som måtte være omfattet af denne lovgivning.

Der har været mange drøftelser, hvor fru Pia Kjærsgaard også har kritiseret regeringen og regeringspartierne for, at vi ikke i denne sagen tog en folkeafstemning eller et folketingsvalg. Vi har sagt, at vi er imod, og vi har anvendt de parlamentariske midler, som er til rådighed ved at argumentere og klart præcisere, hvorfor vi ikke kan tilslutte os forslaget, men vi tager hverken folkeafstemning eller valg på en enkelt sag.

I forbindelse med udlændingeproblematikken er der generelle overordnede spørgsmål, som vi anser for vigtigere; og som fru Dorte Bennedsen var inde på, tegner der sig nu for første gang i lang tid nogle muligheder for, at et flertal i Folketinget kan samles om ændringer, som bl.a. vedrører procedurerne, sagsbehandlingsgangene for disse sager, så man kan sige, at selv om det meste af det har været skidt, er der i hvert fald én ting, denne sag har været god for, nemlig at det er gået op for alle partier i Folketinget, på regeringssiden og på oppositionssiden, at vi ikke kan leve med et

system, hvor man har mulighed for at holde sager i gang så længe, at det til sidst fremkalder en reaktion som den, vi nu oplever i Folketinget, som vi ikke mener er rigtig, men som altså bygger på, at det er lykkedes nogle at holde sagerne i gang i en meget lang periode.

Hr. Arne Melchior var meget kritisk i sit indlæg. Man skulle næsten tro, at CD stemte for loven, men nu har jeg læst i betænkningen, at CD har samme holdning som regeringspartierne, i hvert fald når vi skal trykke på knapperne ved tredjebehandlingen, og det er jeg tilfreds med, men man kan ikke ligefrem sige, at hr. Arne Melchior's indlæg her på talerstolen har bygget op til denne stemmeafgivning. Det skal jeg ikke blande mig videre i, men jeg synes ærlig talt ikke, at den kritik, som hr. Arne Melchior rettede mod de besvarelser, som vi har givet i Folketingets Retsudvalg, var rimelig. Jeg ser ingen modstrid med de oplysninger, der er indhentet om forholdene i forskellige lande og om deres måde at behandle disse sager på, men det er klart, at i takt med, at Retsudvalget har ønsket yderligere oplysninger, søger vi selvfølgelig at tilvejebringe dem.

Hr. Arne Melchior bad mig også belyse, hvilke regler der gælder i FN's flygtningekonvention om tilbagesendelse til lande, hvor der kan være tale om besættelsesstyrker eller tilsvarende, eller hvor andre magter har indflydelse. Jamen hele FN's flygtningekonvention fra 1951 handler om dette ene tema, nemlig at de lande, der har tilsluttet sig konventionen, forpligter sig til ikke at sende mennesker, som risikerer forfølgelse af politiske, religiøse eller etniske årsager, tilbage til lande, hvor en sådan risiko er til stede. Det er hele sigtet, hele indholdet af FN's flygtningekonvention, og derfor, ligesom jeg var inde på det, da vi havde førstebehandlingen, vil jeg advare stærkt imod, at Folketinget, hvad enten det er Retsudvalget eller politikere i det hele taget, går ind i en diskussion om nogle forhold i f.eks. Libanon, hvor det klart efter loven er Flygtningeævnets, der tager stilling til, om der skal gives asyl på grund af en individuel risiko for de enkelte asylansøgere. Som jeg også sagde under førstebehandlingen, føler jeg, at noget af det mest ubehagelige vil være, hvis vi i folketingsalen eller i Retsudvalget går ind i nogle overvejelser og blander os i den kompetence, som efter loven klart er tillagt Flygtningeævnet.